

Krigsministeriet, og det skal naturligtvis glæde mig, om det kunde forandre den Stilling, jeg har maattet indtage lige over for den Paagjældende. Det være langt fra mig at paastaa, at Finansministeriets Skjøn i disse Sager altid er det rette. Jeg kan kun sige, at jeg bestræber mig for at træffe en Afgjørelse i disse Sager, som paa den ene Side er forsvarelig lige over for Lovens Bud og paa den anden Side er saa billig og human som mulig over for de Vedkommende. — Det Andragende, som findes under Nr. 74 i Betænkningen, har en noget anden Karakter end de andre. Det Spørgsmaal, som her er reist, er, om en Efterbetaling skulde finde Sted. Den Vedkommende er erkjendt som Invalid, men der er ikke tilstaaet Efterbetaling af Invalideforsørgelse fra den Tid, da han først androg derom. Jeg skal kun gjøre den Bemærkning til den ærede Ordfører, at Grunden, hvorfor Manden fik Invalideforsørgelse saa sent, som det foreligger, var, at Andragendet først nu kom til at foreligge med tilstrækkelige Oplysninger, hvilket ikke tidligere havde været Tilfældet. Jeg tror, at det i det Hele vilde føre meget vidt, dersom man skulde inklude sig paa i Tiden langt tilbagegaaende Efterbetalinger af Invalideforsørgelser, og Meningen med Invalideforsørgelsen er jo da ogsaa den at sørge for de Vedkommendes fremtidige Underhold.

Leth: De Bemærkninger, som jeg havde i Sinde idag at fremsføre, skal jeg af Hensyn til Tidens Knaphed sammendrage i nogle korte Sætninger. Jeg har gjenemgaaet Rigsdagstidenden og da navnlig Finansudvalgets Indstillinger for de senere Aar og er derved kommen til en Statistik, som viser, at i Finansaaet 1878—79 blev der af disse Andragender fra Invalider kun indstillet af Udvalget et eneste, i 1879—80 var Antallet 3, i 1880—81 var Antallet 5, i 1881—82 var Antallet 7, i 1882—83 var Antallet 11 og i 1883—84, i indværende Samling, er Antallet steget til 12. Man vil altsaa se, at der i de Aar, jeg har nævnt, er en stadig vøgende Tiltaget i Antallet af de Andragender, som af Finansudvalget blive indstillede til Ministeren. Jeg taler her kun om de Andragender, som angaa Invalideforsørgelse. Jeg tror, at disse Talrækker have deres Betydning, og at det vil være naturligt og berettiget at søge efter Grunden til, at disse Tal bestandig vøge. Jeg tror da, at dette har en dobbelt Aarsag, for det Første den, at skjøndt vi her i Landet i omtrent 20 Aar ikke have faaet flere Krigsinvalider, saa gjør, efterhaanden som Aarene rykke frem, Inva-

lidenten sig stedse mere og mere gjældende. Dette beror efter min Opfattelse derpaa, at saalænge vedkommende Mand endnu er ung og kraftig og har et Overskud af Kræfter, kan han benytte disse til at dække over Invalidenten, til at hjælpe sig paa en saadan Maade, at han ved sit Overskud af Kræfter erstatter det, som Invalidenten egentlig tager fra ham, men efterhaanden som Kræfterne svigte, er dette ham ikke længere muligt, og saa træder Invalidenten netop frem. Det er dette, som jeg tror gjør, at man undertiden fra den høitærede Finansministers Side finder dette Spørgsmaal om Kausalitetsforholdet bedømt paa en Maade, som i ethvert Fald ikke jeg har har kunnet være enig i. Det er ganske vist, at fordi Manden efterhaanden bliver svag, saa kunne de Svagheder, han kommer til at lide af, ikke siges at staa i nogen umiddelbar Forbindelse med det Saar, han i sin Tid har modtaget, men hvad disse Svagheder have til Følge, er, at Saaret nu gjør sin Ret gjældende, og at han ikke mere ved Overskud af Kræfter kan dække over den Blesjüre, han har modtaget, de Mangler og Svagheder, som derved er ham tilføjet. Jeg tror, at naar man har dette Syn paa Aarsagsforbindelsen, vil man komme til et andet Syn end det, den meget ærede Finansminister har paa disse Forhold. Dertil kommer endnu, og i saa Henseende slutter jeg mig til den ærede Ordfører, at de enkelte Spørgsmaal ganske vist blive bedømte med en Strenghed, som maa være meget paafaldende. Man ser fra Lægerne ide omkring i Provindjerne fremkomme Udtalelser og Erklæringer om, at det er det paagjældende Saar, som den Vedkommende i sin Tid har modtaget, der mer eller mindre er Skyld i hans invalide Tilstand, men naar det kommer ind her, og Anstaltens Læge, Statsraad Schyß, syner den Vedkommende, ser man meget ofte akkurat den modsatte Erklæring, nemlig at dette er slet ikke tænkeligt, at der med andre Ord, aldeles ingen Aarsagsforbindelse er mellem Vedkommendes Saar og hans Invaliditet. Saa gaar Sagen undertiden til Sundhedskollegiet. Jeg veed ikke, hvor behageligt det er for Sundhedskollegiet — thi et kollegialt Hensyn pleier at gjøre sig gjældende — altså ofte at skulle afgive Erklæringer som stadig gaa mod, hvad Anstaltens Læge har sagt, men man faar derfra ofte temmelig matte Erklæringer, som gaa ud paa, at det er problematisk, hvorvidt der er Aarsagsforbindelse tilstede, at Muligheden ikke kan negtes, at det er lidet sandsynligt, eller deslige, i Tilfælde, naar de private Læger udtale sig med en ganske anden Bestemtthed. — Til disse korte Bemærknin-